

07SH10AH23

אוצר: סיימון דרבן

ספר זה מוקדש לכל נפגעי אירועי 7 באוקטובר
ולמלחמת חרבות ברזל – לנרצחים, לפצועים,
ולמשפחות שנשאו ונושאות את הכאב יום יום.

הוא מוקדש באהבה עמוקה לחיילים שנפלו בקרב,
ולפצועים – בגוף ובנפש – שהמלחמה הותירה אחריה.

ולחטופים

אנו שולחים תפילה, תקווה ודחף מוסרי אחד ויחיד:

החזירו אותם עכשיו.

מי ייתן ושובם יהיה מהיר, שלם, ומידי.

אוצר
סיימון דרבן
לונדון/ תל אביב

דבר האוצר

הגעתי לישראל לראשונה בשנת 1988, כשהייתי בן 18, כמתנדב בקיבוץ. שובצתי לקיבוץ מגן שבדרום, במרחק קילומטר או שניים בלבד מגבול עזה. בתמונה למטה ניתן לראות אותי עומד בראש מגדל השמירה של הקיבוץ, שם היינו מקשיבים לקולות ירי ויכולנו לראות למרחקים על פני השדות הפתוחים.

באותה נסיעה, אני זוכר שנסעתי לבדי באוטובוס לירושלים, ונשבתי לחלוטין בקסם של הגבעות המקיפות את העיר. כבחור צעיר, נמשכתי מאוד ללימוד מלחמת העולם השנייה, ובפרט לשואה. לכן, בביקורי אז הגעתי ליד ושם, שם חוויתי חוויה עוצמתית ומטלטלת.

במהלך השנים, עבודתי עם אמן הרחוב הבריטי בנקסי הביאה אותי לשהות זמן רב בבית לחם ובגדה המערבית. בשנת 2007 פתחנו תערוכת אמנות בשם Santas Ghetto בכיכר האבוס, ובשנת 2017 פתחנו את The Walled Off Hotel, ממש מול חומת הביטחון. הסלוגן שלנו היה: "המלון עם הנוף הגרוע ביותר בעולם". לקחתי את האמן גם לצייר בעזה בשנת 2014, זמן קצר לאחר

סיום המלחמה שנודעה כ"צוק איתן". לכן, הייתי עד לשני הצדדים של הסכסוך, ולאורך זמן נאבקתי ליישב בתוכי את הספקות והתחושות הסותרות כלפי הארץ שחלמתי לקרוא לה יום אחד "בית".

טבח ה-7 באוקטובר השפיע עליי עמוקות, וכשסוף-סוף הצלחתי להתחבר מחדש לישראל של נעוריי, גיליתי שהיא הפכה למקום שונה לחלוטין בכל היבט אפשרי. ביום הראשון שלי חזרה בארץ, בת זוגתי גלית – שללא עזרתה שום דבר מזה לא היה מתאפשר – לקחה אותי לכפר עזה, ולאחר מכן לאתר ההנצחה של מסיבת נובה, שם חזיתי במו עיניי ב"שדות ההרג". היא גם לקחה אותי חזרה לקיבוץ מגן, ושם נקרע לי הלב לראותו נטוש לחלוטין, ללא סימן חיים. האם זו המציאות החדשה, או שמא מדינה שבורה מזוועות הפלישה, המלחמה שלאחריה ומשבר החטופים המתמשך? ועדיין, הייתי עתיד לחוות את הטראומה העמוקה של ביקור בכיכר החטופים, שעמדה בניגוד חד לפטרויות היוקדת של שוק מחנה יהודה בלילה של חמישי. כמו תמיד עם ישראל – כל הרגשות, בכל רחוב, כל הזמן.

חייהם של המשתתפים והמבקרים דרך מדיום
האמנות על כל צורותיו.

זכיתי לפגוש כל כך הרבה אנשים נפלאים במסע
הקצר הזה, ואני מודה לכולכם לא רק על האמון
בי ובפרויקט הזה, אלא גם על כך שגרמתם לי
להרגיש כל כך רצוי, עם תחילתו של פרק חדש
בחיי בישראל.

תודה מיוחדת לגלית פרץ, אמא, מוטי ישעיה,
דביר אסולין, שירי גרינברג ברלר, אפרת סבג,
אריאלה, ג'ק ואידי.

Simon Dutan

סיימון דרבן

אך בכל זאת, משהו הרגיש לי שונה – היה חסר
ניצוץ בנפשם של האנשים. לאחר שהכרתי את
מוטי ישעיה, החלטתי לאצור תערוכה שתנסה
לחלץ משהו מהטראומה של האירועים הנוראיים
האלו.

תערוכה זו היא אם כן תוצר של שיחות אלה, ושל
ההבנה הברורה שלי כי נפשו של כל ישראלי
השתנתה מאז אותו יום נורא. הכאב מושרש
עמוק, חודר לכל היבט בחיים, ומשפיע על
האמנות שנוצרת כיום בקהילה האמנותית. עם
זאת, תערוכה זו היא גם עדות לכוח ולעמידות של
המדינה המופלאה הזו.

אני מקווה לשפוך אור על המגוון הרחב של
יצירות וכישרונות הקיימים כאן, ולהעשיר את

קיבוץ מגן, 1988

את קולו הייחודי באמנות העכשווית.

איתן רואה את אמנותו כהליך מתמשך של שינוי וצמיחה, שבו רגשות מתורגמים לצבעים, צורות וטקסטורות. הוא מאמין בניסויים אמנותיים, דוחה את רעיון ה"טעות" ומחפש דרכים חדשות לבטא את המציאות של היום תוך חיבור לעבר ולמבט לעתיד.

איתן נולד בישראל וגדל בשווייץ, ארה"ב ובריטניה. מאז ילדותו גילה אהבה לציור, בהשראת הסביבה הרבת-תרבותית בה גדל והחיבור שלו לאסתטיקה. במהלך לימודיו בוורמונט התעמק באמנות תלת-ממדית, ובלונדון נחשף לעולם האמנות גם כיוצר וגם כעובד בגלריה פרטית יוקרתית, שם התחזקה תשוקתו לציור, והוא התחיל לפתח

הציור הזה נולד מתוך כאב, פחד ונחישות. חזרתי לישראל בו- באוקטובר, שבוע לאחר מכן, עמי חווה טבח שאין לתאר. המכחול נע באינסטינקט, ולכד מציאות אכזרית: חייל ומחבל נעולים במבט נוקב. עימות שמגלם את מאבק ההישרדות היומיומי של ישראל.

מגן דוד על זרועו של החייל הוא יותר מסתם סימן, הוא שבועה, הוא סימן של אחדות, של חוזקה, וסימן לכוח הרצון הבלתי שביר של העם היהודי. היצירה הזו היא לא רק על מלחמה, היא מתארת זהות, ביטחון ואת התוצאה הבלתי מעורערת של עמידה יחד גם כאשר אנו מתמודדים מול האפלה.

אחד מול השני

ניגוד מלחמה ואנושות

התמונה הזו היא הוכחה חותכת לרגשות שהיו בי כשיצרתי אותה ב-2017 – התחושה שהמלחמה היא חלק בלתי נפרד מהזהות שלי בישראלי. שנים לאחר מכן, אני שוב ניצב מול זוועות, אכזריות והרס שהתרחשו ב7 באוקטובר.

הציור עצמו מגשים את הניגוד הזה. מצד אחד, שבריריותו של האדם מיוצגת באמצעות תווי פנים משותפים – עיניים, אף, פה – סמלים של חיים וחיבור אנושי. מנגד, מופיעה דמות חדה של הרס: רימון יד, כלי מלחמה. הניגוד הזה משקף את המתח שבין האנושיות המשותפת לנו לבין האלימות שמאיימת שוב ושוב לערער אותה.

אופיר בגון נולד בשנת 1982 בקיבוץ יפעת.

כיום הוא מתגורר ויוצר באיטליה.

הוא למד ציור בכיתת האמן בבית הספר "התחנה"

בתל אביב, בהנחיית ארם גרשוני ודוד ניפו. בשנת

2020 זכה במענק מקרן אליזבת גרינשילדס.

בשנת 2022 הציג תערוכת יחיד בשם "אמת מידה

אנושית" בגלריה עינגע בתל אביב, שבחנה את

המרחב הקיבוצי הפתוח והשיתופי שבו גדל, ואת

השינויים שעבר לאורך השנים.

בשנת 2023 הציג תערוכת יחיד נוספת בשם

"נלבישך שמלת בטון ומלט" בגלריה עינגע בתל

אביב, שעסקה בכיכר הבימה כלב הפועם של

העיר – מרחב פתוח המשלב טבע, תרבות וחיים

עירוניים. בתערוכה המשיך האמן לחקור את

תחושת הבית והקהילה שהוא מחפש בתוך

הכאוס העירוני.

חדר האוכל | 302*107 ס"מ

חדר האוכל של הקיבוץ, שבעבר היה הלב הפועם של החיים השיתופיים, עומד שומם ומוזנח. החלל

רחב הידיים שימש לא רק לארוחות, אלא גם לחגים, אסיפות ואירועים קהילתיים. הוא מגלם את

אידיאל השוויון והקהיליות, אך משקף גם את קריסתם. החלל נבנה עם חלונות גדולים החולשים על

שבילי הקיבוץ, וקושרים בין הפנים לחוץ. הניגוד שבין הפנים הריק והכהה לבין החוץ המואר הנשקף

מהחלונות מדגיש את הפער בין העבר להווה, בין החזון הקיבוצי למציאות העכשווית.

התחלתי לעבוד על הציור זמן קצר לאחר מותו של אבי, שנולד וכל חייו חי בקיבוץ, ושבעבורי גילם

את רוח המקום. כשחזרתי לחדר האוכל, כ־15 שנה לאחר שעזבתי, נכנסתי דרך אותו החלון שתמיד

היה פתוח גם בילדותי – החלון הימני בציור, הקרוב לברזיית הסודה. הייתה בזה תחושה משונה:

כאילו הזמן קפא. מצד אחד הכול היה מוכר, כמו לחזור הביתה;

מצד שני, שום דבר לא נותר כפי שהיה. חלל מלא בזיכרונות, אך ריק – ריק מאנשים, מחיים, ריק

אפילו משולחנות. אנשים חולפים מבעד לחלונות, ואף אחד אפילו לא מביט פנימה. אל מה שפעם היה

מרכז העולם. אחרי ה־7 באוקטובר 2023, נטען הציור במשמעויות חדשות. שנים לאחר שהמדינה,

ואפילו רבים מחברי הקיבוץ, זנחו את הקיבוץ כרעיון, לאחר אותו יום ארור – גם התגלו מחדש

עוצמתה וחשיבותה של הקהילה. ואין סמל חזק יותר לקהילה הקיבוצית מאשר חדר האוכל.

ראש הממשלה עדיין לא ביקר בניר-עוז.

חוקרת מפגשים ומערכות יחסים.
מציגה עבודות צילום ווידאו, בתערוכות רבות
במוזיאונים ובגלריות נבחרות, בארץ ובעולם.
הציגה תערוכות יחיד בפריז, בגרמניה
ובשטוקהולם, במוזיאון וילפריד, במוזיאון יאנקו
דדא. ובתערוכות קבוצתיות במוזיאון תל אביב,
במוזיאון פ"ת ובבית הפרלמנט בדיסלדורף.

ילידת ירושלים (1968). חיה ועובדת בתל אביב,
אמא לשלושה. מרצה ומלמדת צילום. בוגרת
המחלקה לצילום במכללה האקדמית הדסה
ירושלים, והמדרשה לאמנות ברמת השרון.
עבודותיה עוסקות באור ובזמן, בחיים ובארעיותם.
היא מביימת קומפוזיציות המייצרות תחושת
קדושה בחפצי היום יום - דרכם היא

Parakeet

Still Life with Flying Parrot

'צל של ציפור חולפת' היה שם התערוכה שהציגה אסנת בן דב, בגלריה בארי, בספטמבר 2023.
באוצרותה של סופי ברזון מקאי. התערוכה דיברה על חיים, משפחה, ובית, על ארעיות והרגע החולף
- כצילה של ציפור. התערוכה הוצגה במשך חודש בגלריה היפה בקיבוץ, ונשרפה ביחד עם הגלריה
ב 7/10/23. מוטיב הציפור, שמלווה את האמנית בעבודותיה, שינה מבטו מהצל אל הציפור החיה,
בעלת היכולת לעוף ולנדוד. כך נדדה התערוכה ששוחזרה מחדש והוצגה במוזיאון יאנקו דדא, לבית
הפרלמנט בעיר דיסלדורף בגרמניה, ולשטוקהולם בשוודיה. כשבכל תערוכה מוצגות עבודות חדשות
של ציפור, המבטאות את הלך הרוח של האמנית, בעקבות המלחמה.
התערוכה שהוצגה בגלריה בשטוקהולם בדצמבר 2024 נקראה - A Bird will Soar Ever Higher,
אוצרת התערוכה : דרורית גור אריה.

מיכל ליטוואר גבריאלוב

קריית האמנים, תל אביב

מיכל ליטוואר גבריאלוב היא ציירת מתל אביב שעבודותיה חוקרות זיכרון, זהות ונרטיבים תרבותיים. היא זכתה בהתמחות ב-ESKFF, Contemporary, ניו ג'רזי, שם קיבלה סטודיו לחמש שנים נוספות. תערוכות היחיד שלה כוללות: "איך אני מתקרבת אליהם" (2024, בית האמנים תל אביב), "המחר לא ימחק את העבר" (2023, גלריה "על הצוק", נתניה) ו-"Black Out" (2016, גלריית Dear Mama, הארלם, ניו יורק). בנוסף, הציגה את עבודותיה בתערוכות בינלאומיות, כולל Art Basel (2017-2018) ומימי (2017-2018) ובמגוון מקומות בפירנצה,

לובליאנה וניו יורק. ציוריה הוצגו גם בתערוכות קבוצתיות, כגון "ימי חום" (2024, בית ציוני אמריקה, תל אביב) ו"מאחורי הרעלה" (2019, תערוכה נודדת: ונציה, פריז, ברלין, ורשה, אוגנדה). יצירתה זכתה להכרה בתקשורת הישראלית המובילה, כולל ישראל היום ו-מעריב, והיא התראיינה גם ב-כאן תרבות וברדיו קול חי. באמצעות יצירותיה המרגשות, גבריאלוב ממשיכה לעסוק בהיסטוריה ובזיכרון הקולקטיבי, ומשאירה חותם משמעותי על עולם האמנות העכשווית.

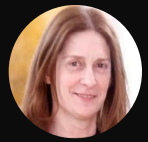

"האויב 2"

"האויב 1"

בעודי שומעת הרצאות על הרנסס התחילה המלחמה בשביעי באוקטובר. ההקבלה של יציאה מחשבת ימי הביניים לאור התרבותי באיטליה הלכה בכיוון הפוך בתקופה הזו. סמלי היופי הנשי וההפגיעה בנשים (מה שדמיינו שלא יהיה בשנות האלפיים) חזר בצורה ברוטלית ואכזרית.

נולדה בישראל 1960. הציגה והשתתפה בתערוכות יחיד וקבוצתיות בארץ ובחו"ל. תערוכות יחיד: במוזיאון היהודי בניו-יורק, שתי תערוכות יחיד במשכן לאמנות בעין חרוד ובמוזיאון בר-דוד בברעם. תערוכות קבוצתיות במוזיאון ישראל, מוזיאון בת-ים, מוזיאון הנגב ועוד. תערוכות יחיד וקבוצתיות רבות בגלריות ציבוריות ופרטיות בישראל, גרמניה, צרפת, ארה"ב, ספרד ופולין.

זוכת פרס שרת התרבות 2016
זוכת מענק יצירה של קרן פלומס לאמנות 2024
זוכת מלגות משרד החינוך 1984, 1985, 1986.
לאורך השנים מלמדת אמנות במסגרות שונות בין השאר במרכז מאיר הוהף במוזיאון ת"א, במרכז האמנות בקמפוס היהודי-ערבי בגבעת חביבה, ובמועצה האזורית מנשה. מאז 2018 בוחרת ועורכת את עבודות האמנות במוסף הספרות והאמנות, של הספרייה הלאומית, "המוסך".

על אותו הדבר עצמו

יער לופוחובה

את ציור **"יער לופוחובה"** ציירתי ב-2013 בעקבות רישומים שציירתי בנסיעה לפולין. שם, במקום בו נרצחו ונקברו בקברי אחים, באוגוסט 1941, אלפי יהודים, ישבתי ונאחזתי במבט לעבר השמים דרך צמרות העצים שהיו שם גם אז.

לציור הבית מעבר לגדר קראתי **"על אותו הדבר עצמו"**, על שם מאמר שכתבה המשוררת לאה גולדברג ב-8 בספטמבר 1939, (ימים ספורים לאחר התחלת מלחמת העולם השנייה). מאמר בו היא כותבת על משמעות היצירה האוניברסלית (גם) בתקופות של מלחמה. בציור בו ציירתי, ב-2015, בית ישן ואהוב, כמה שנים לאחר שגרתי בו, טמנתי בתוך שכבות הצבע חרדות וגעגועים. ציור אישי, שבמבט לאחור, הדימויים בו של בית מרומז, גדר, ברושים אפלים ושמיים אדומים, מחברים בנו שכבות גיאולוגיות של זיכרון ישן וחדש.

השתתף בתערוכות קבוצתיות מרכזיות, בהן הביאנלה בהרצליה, מוזיאון תל אביב ומוזיאון חיפה. זוכה פרסים רבים, כולל פרס משרד התרבות והספורט לאמנות פלסטית ופרס שר המדע, התרבות והספורט.

אמן ישראלי חי ועובד בתל אביב, נולד בקיבוץ אפק בשנת 1972. מרצה בכיר לאמנות בשנקר וב-HIT חולון. הציג תערוכות יחיד בגלריות ומוזיאונים בארץ ובעולם, ביניהם גלריית זימאק, מוזיאון עין חרוד וגלריות בניו יורק ויוסטון.

untitled

העבודות הללו מציגות דמויות כרוכות זו בזו, מבטאות קרבה, תמיכה וכאב משותף. בצבעים עזים ומשיכות מכחול חופשיות, גולד מעביר תחושות של טלטלה רגשית ומציאות טעונה. הרכות שבמגעים מנוגדת לרקע הכהה, יוצרת מתח בין פגיעות לכוח, בין שבר לתקווה.

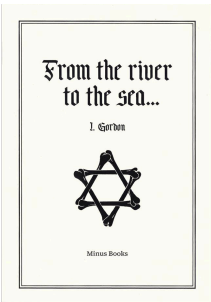
פרוייקטים שיתופיים בשדה האמנות; הגיש יחד עם חוקר האמנות ארנון בן דרור את הפודקאסט 'דברים בעולם', ערך יחד עם האמן דוד דובשני את מגזין הקומיקס והאמנות 'חושך' ועוד.

נולד ב-1988, חי ועובד בתל אביב. בוגר תואר ראשון במחלקה לאמנות - בצלאל, הציג במגוון מוסדות בארץ ובח"ל ביניהם - מוזיאון תל אביב לאמנות, ביתן הלנה רובינשטיין, גלריית המדרשה ועוד. בשנים האחרונות לקח חלק במגוון

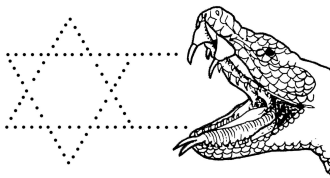
באחד מרגעי השפל של המלחמה התוודענו להרג לא מכוון של שלושה חטופים על ידי צה"ל. הדימוי ששרד מאותו אירוע - סדין לבן עם כיתוב פפריקה אדמדם שקורא הצילו! שלושה חטופים - הפך בהמשך לפוסטר שהופץ ברחבי תל אביב. פוסטר כזה היה תלוי באזור הבית שלי, ואחרי סופה חורפית במיוחד שתלשה אותו ממקומו, לקחתי אותו אליי לסטודיו. חיתוכים ותפירות הולידו דגל ישראל מדמם כשרק המילה הצילו נשארה.

הצילו

חזון העצמות היבשות

FAFO

בשלב מוקדם יחסית של המלחמה החלה לצוץ הקריאה "מהנהר לים..." בהפגנות ברחבי העולם. את האדישות שהתחלפה עם הזמן לבעס, הימרתי לסדרה של משפטים שמנסים לצבוע מחדש את הקריאה הזו.

הבל הבלים

מהנהר לים

גורן נולד ב-1960, הוא אמן רב-תחומי ישראלי, היוצר בתחומי הווידיאו, המיצבים והציור. חי ויוצר בתל אביב, עוסק בחינוך לאמנות ובמיזמים של אמנות, קהל וקהילה. ניהל במשך שנים רבות את הסדנא לאמנות ברמת אליהו, מלמד באגף החינוך במוזיאון הרצליה לאמנות. מנחה ואוצר בעמותת כנפיים.

גיל גורן נולד ב-1960, הוא אמן רב-תחומי ישראלי, היוצר בתחומי הווידיאו, המיצבים והציור. חי ויוצר בתל אביב, עוסק בחינוך לאמנות ובמיזמים של אמנות, קהל וקהילה. ניהל במשך שנים רבות את הסדנא לאמנות ברמת אליהו, מלמד באגף החינוך במוזיאון הרצליה לאמנות. מנחה ואוצר בעמותת כנפיים.

לאחר השביעי באוקטובר ובמהלך המלחמה אי אפשר היה לחמוק מהרבה מאד צילומי וידאו וסטילס של ענני עשן שחורים בכל אמצעי התקשורת. התבוננות עמוקה על הכתמים השחורים שריחפו בשמיים היו סוג של השראה. מצאתי דמיון רב להתפשטות של כתמי דיו שחור על נייר רטוב. השם בום מרמז על כך שהציור שקט, אין בו את צליל ההתפוצצות.

בום

בשציירתי את העבודה, ניסיתי לתפוס במעט כתמים ובמעט פרטים צללית של בית, עץ ועמודי חשמל. רציתי להעביר תמונת זיכרון מהשכונה שגדלתי בה בבאר שבע. בהמשך לקראת התערוכה שהצגתי השנה בתל אביב, הרגשתי שהדימוי הזה קיבל משמעות חדשה לגמרי. הוא נתפס בעיני ובעיני המבקרים בתערוכה כדימוי המשקף לישובים והקיבוצים שבשביעי לאוקטובר קרה בהם הנורא מכל.

שכונה

שנים רבות אני מצייר מסוקים, זה כלי תעופה מרתק בצורה שלו, בתיפקוד המגוון שלו, כתוקף, כמגן, כמציל אנשים. בשבוע הראשון למלחמה היה באויר מעל הבית שלי מסוק באופן קבוע. בהמשך היו המסוקים שהגיעו מהדרום לכיוון בתי החולים והיו הסימן לאירועים. כמובן שהנוכחות של המסוקים במציאות הפיזית והרגשית העצימו את הצורך שלי להשתמש בדימוי.

מסוק

ילידת 1996, מציירת מילדות, גדלה ובילתה שעות רבות בסטודיו של אביה והיתה מוקפת במוזיאונים וספרי אמנות של המאסטרים הגדולים שהיוו עבורה השראה מילדות. היא התחנכה בסטודיו של אביה, מוקפת בתערוכות ובספרי אמנות שהיוו עבורה השראה מילדות. לאחר שסיימה את לימודיה במגמת אמנות בתיכון ב2014 למדה עלמא במאסטר קלאס של בית הספר "התחנה" מסלול של שלוש שנים. וכיום היא מלמדת שם כיתת נוער לציור ורישום. בנוסף עלמא הייתה בריזידנסי באיטליה ובצרפת

שם ציירה נופים מקומיים, הציגה במספר תערוכות קבוצתיות בארץ ובלונדון, שם התגוררה לתקופה של כמעט שנה. ועכשיו, מרץ 2025 פתחה עלמא תערוכת יחיד ראשונה בגלריה רוטשילד בתל אביב. עלמא מתמקדת בציור מסורתי בצבעי שמן על עץ, מתוך התבוננות ישירה באור טבעי. מבט על גוף העבודות של גרשוני מגלה עיסוק ייחודי בפורטרטים, ומשיכה חזקה לדמויות אנושיות. בנוסף גרשוני מתעסקת בנושאים כגון טבע דומם ונופים.

”הציור הזה חוקר את הטבע הדואלי של הקוצים – הם משמשים הן כהגנה והן כמקור לכאב. הקוצים יכולים להגן על הצמח מפני סכנה, אך באותה עת הם גם עלולים לפצוע את מי שמתקרב יותר מדי. הם גם מגן וגם נשק; הם נועדו להגן, אך בהכרח מביאים איתם סבל. הגבעול הקוצני עומד זקוף אך שברירי, כמעט מרחף, למרות המבנה הדק והעדין שלו. ההתנגדות הזו לכוח הכבידה מרמזת על עוצמה פנימית, על התמדה שקטה שמסרבת לקרוס תחת משקלה.

קוצים

ילידת שיקגו, ארה"ב 1990 ובוגרת בית הספר לציור פיגורטיבי "התחנה". הובר היא ציירת העוסקת בפיסול בשנים האחרונות. התבליטים מתכתבים ומדברים שפה ציורית, בעודם מביאים

היבט תלת מימדי שהציור שואף לחבור אליו. התבליט, מטבעו, מבקש להיות חלק מהמציאות ולפרוץ החוצה מפני השטח. דימוי הגוף הנשי והייצוג של האישה המלאה, מאוד מעסיקים אותה בעבודתה.

פחם על נייר (2018-2022)

אני לעיתים משתמשת ברישומי עבר כפרנס לעבודה נוכחית. סדרת הרישומים מציגה עין מתבוננת במודל חי, במשך זמן קצר. חלק מהרישומים סייעו לי למצוא דימויים להבליט לאחר ה-7 באוקטובר. מתוך רישומי הפחם אני מנסה לנסח רצף מפגשי כתמים, שיצליח לתרגם את המתח בין המסה של גוף האישה, לבין האופן בו היא מחזיקה את עצמה.

"המתרחצות", תבליט, יציקת גבס המתרחצות הינה עבודה שהתחלתי והתכוונתי להמשיך כמו כל יום, כשהתעוררתי למציאות של ה-7 באוקטובר. 'טקס רחצה יומימי', נושא נטוע ושזור בתולדות הציור, מתכתב אצלי עם גרטיב אישי שרצה להעמיד מחדש את הצופה אל מול חווית הרחצה, שיש בה מן האחוזה ומן האימה בו זמנית. נושא שלא יכולתי להמשיך ואף עורר אצלי בחילה, כשמשפחות זועקות לעזרה בשידור חי וחיילים נגזרים מתוך טנקים בטלגרם. באופן ביזרי ולא טבעי מצאתי את דרכי לתת מקום לשתי מציאויות אשר התנגשו בבוקר אחד, בעבודה שהתגבשה להיות "המתרחצות של ה-7 באוקטובר".

זכתה בפרס - מירון סימה לאמן/נית ישראל/ת (2019), פרס לורן ומישטל פרסר לקידום מציאות באומנות העכשווית בישראל.

ציוריה משקפים ומספרים דרך עיניה את המציאות של בית ישראל - אתיופים.

מיכל וורקה עוסקת בציור. הציגה בתערוכות קבוצתיות ויחידות בארץ ובח"ל כגון: תערוכת יחיד ב- goodman gallery בלונדון ותערוכת יחיד בדרום אפריקה - יוהנסבורג (2022), תערוכה קבוצתית בדרום אפריקה - קייפטאון goodman gallery, תערוכה קבוצתית בגלריה 2 - "homecoming" שעסקה בשאלה מה הוא בית? (2023)

Holocaust in Sudan
(Bet Israel)

The return

Let Avera come back to me

Bring him home

בציוריה מבקשת וורקה לשקף את הפערים, הכאב ההדרה שחווים בית ישראל (אתיופים) תוך התמקדות בחוויה האישית והקולקטיבית. בין נושאי היצירות שלה בולטים דיוקנאות של אברה מנגיסטו שהיה מוחזק בשבי החמאס ברצועת עזה - סמל למאבק נמשך לצד התחושה של חוסר נראות ציבורית.

יצירותיה של וורקה עוסקות גם בזיכרון השואה בסודאן פרק קשה וטעון בהיסטוריה של בית ישראל - ומתוך כך הן טוענות את השיח החזותי שלה בנרטיבים של כאב, ותקווה. הסגנון שלה משלב פיגורטיביות תרבותיים עמוקים והיא יוצרת שפה אומנותית שמשקפת את המתח המתמיד בין שייכות לניכור, בין זהות אישית לזהות קולקטיבית.

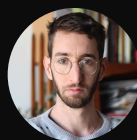
טראומות, ניצחון והעצמה. בשנת 2022 זכתה אריאלה בפרס ECC בקטגוריית ציור וטכניקה מעורבת. הפרס ניתן על הרגישות והיכולת לחבר את הנוף לגוף, את הפיזי לרוחני ואת הזיכרונות למציאות. בשנת 2023 השתתפה אריאלה בפרויקט MOI AUSSI: פרויקט שנוצר כדי לאחד אמנים מרחבי העולם באמצעות קנבס יוצא דופן-זוג משקפיים. באמצעות מסע אותנטי של חקירה אמנותית, צבע, חומר ובחירת גימור, כל אמן עיצב את עבודתו והפך אובייקט יומיומי ליצירת אמנות אמיתית.

נולדה בישראל בשנת 1957. חיה ועובדת בישראל. אריאלה מציירת ומצלמת מזה 30 שנה. בעשור האחרון מציגה את עבודותיה בתערוכות יחיד ובתערוכות קבוצתיות. הציגה שלוש פעמים ברציפות בביאנלה בונציה ועבודותיה מוצגות בבתי מלון ובאוספים פרטיים ברחבי העולם. בשנת 2018 זכתה אריאלה בפרס Art Expo בקטגוריית המציגים הבינלאומיים הטובים ביותר. הפרס הוענק לתערוכה "Freedom to Let Go", העוסקת בהיסטוריה של נשים, בתולדות ההגירה ובסיפורים המתמקדים בקונפליקטים תרבותיים,

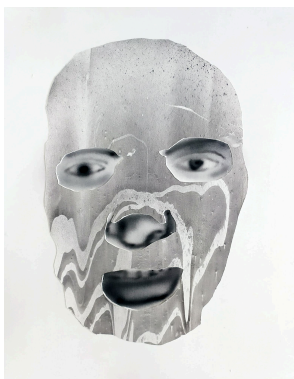
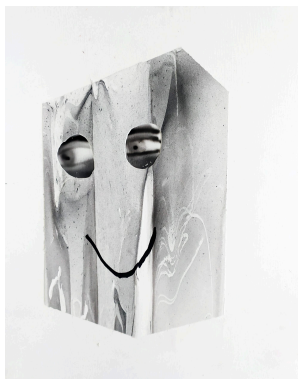
טעם החיים

ביצירת תערוכה זו, ביקשתי לחבר בין עבר להווה דרך חוויית חושים עמוקה ומורכבת, תוך התמקדות בחוש הטעם והריח. בטכניקת ציור בתבלינים ומיצוי פירות וירקות – החוויה אינה נותרת רק בעין, אלא פונה ישירות לחושים אחרים – חוש הריח, חוש הטעם, וההרגשה המוחשית של המרקם. לריחות ולטעמים יש יכולת לנוע במימד הזמן, לעורר זיכרונות ולהחזיר אותנו לרגעים מהעבר. דרך זה, אני מבקשת להחיות את הזיכרון, להעמיק את הקשר שלנו עם האירועים, ולהעביר את הכאב וההשלכות לא רק דרך מילים, אלא דרך חוויה גופנית.

"רודפי מדרכות", התערוכה המרכזית של אירועי אוהבים אמנות" בשנת 2021. וינפלד זכה בפרס אמן צעיר של משרד התרבות ועבודותיו נמצאות בין היתר באוסף מוזיאון תל אביב, באוסף כנסת ישראל, באוסף האוניברסיטה העברית, ובאוספים פרטיים. וינפלד מלמד במחלקה לאמנות באקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל, ובבית ליבלינג בתל אביב.

יואב וינפלד נולד ב-1987, חי ועובד בתל אביב. הוא אמן ואוצר, בוגר תואר ראשון ושני באקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל. עבודתו עוסקת בייצוגים של טכנולוגיות באמצעים לו-טקיים, ובקשרים בין טכנולוגיה ומצבים נפשיים כגון קהות חושים ואגרסיות מודחקות. וינפלד הוא מיסד שותף של חלל התצוגה "אופנובנק" והגלריה העירונית "תער", יחד עם עומר שיזף. השניים אצרו את

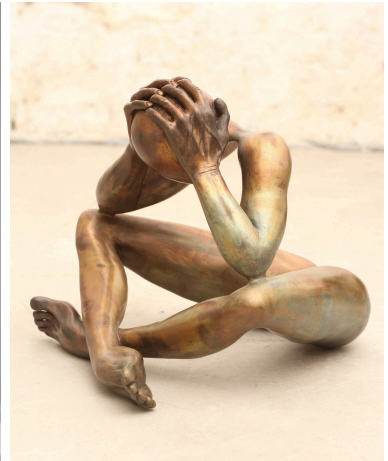

כיום אני חוקרת אדם ואדמה. מלווה מסעות וטקסי התקלפות עם אדמת החרסית. מפיקה מרחבים טרנספורמטיביים. בעלת מתחם המאורה האורבנית - מרחב השראה ביטוי וריפוי.

אמנית רב תחומית, פסלת רגשות, אמא לשתי יצורות פלא. גדלתי בבית מלא באמנות תנועה ומוסיקה. למדתי עיצוב חזותי, אמנות וצילום.

REBIRTH Bronze

NoBody bronze

בשביעי לאוקטובר הקרקע נשמטה לכולנו. אחרי ההלם הגדול ששיתק את כולם, החלטתי לפתוח את מרחב היצירה והריפוי שלי. הזמנתי את הקהל הרחב, להפגש, לדבר, לגעת באדמה, לפרוק ולהתקרקע. הגיעו הרבה שלא הצליחו לבכות מאז אותו יום. הם התפוצצו מבפנים אבל הבכי היה תקוע. שלחתי אותם להסתובב ולגעת בפסלים. בכל פעם שהם הגיעו ליצירה הזו, הסכר נפרץ. הם עמדו דקות ארוכות ויבייבו בבכי. מאז היצירה הזו הסתובבה איתי לכל מרחב יצירה וטיפול והתחלתי לראשונה לעלות ממנה עשן. עד כה הייתי מניחה בה נר בוער. אבל משהו במלחמה הארורה הזו הריח כעשן חרוך, של בתים, גופות והשלום שהאמנו בו נשרף כליל.

ב-7 באוקטובר 2023, במהלך מתקפת חמאס, נחטפה ינאי מפסטיבל הנובה והוחזקה 54 ימים בשבי ברצועת עזה. לאחר שחרורה, הפכה לדמות מובילה במאבק להשבת החטופים, נפגשה עם מנהיגים ברחבי העולם, ודיברה בפומבי על חוויותיה. החוויה הטראומטית חיזקה את מחויבותה לאמנותה ולפעולה ציבורית. כיום היא משלבת בין יצירה אישית לבין שליחות לאומית, כשהיא נותנת קול לחוויות של שבר, תקווה והתחדשות.

מורן סטלה ינאי היא אמנית ומעצבת תכשיטים ישראלית, שהחלה ליצור בגיל 20 בעקבות אירוע טראומטי אישי. היא מצאה בתכשיטים סמלים של כוח ונוכחות, במיוחד בגורמטים שענדו גברים, והחלה לפתח סגנון אמנותי המשלב בין עוצמה לרגישות. יצירתה התרחבה גם לציור, ובמיוחד לסדרת "התקפי חרדה", דודלינג אינטואיטיבי המשקף את המאבק הפנימי שלה עם תחושות של חוסר שקט. עבודותיה נוגעות בשאלות של זהות, זיכרון וריפוי, ומשלבות בין אסתיקה עמוקה לביטוי רגשי אישי.

ביצירה "בין הישן לחדש", מורן סטלה ינאי מבצעת שחזור אמנותי עוצמתי של דוכן התכשיטים שהפעילה בפסטיבל נובה – המקום שבו נחטפה באירוע טראומטי שהותיר חותם עמוק על חייה. העבודה כוללת תכשיטים מקוריים שהיו בדוכן ביום האירוע והושבו אליה לאחר שובה מהשבי, לצד סדרת תכשיטים חדשה שזו הפעם הראשונה שיצרה מאז אותו יום גורלי. השילוב בין הישן לחדש יוצר דיאלוג מרגש בין מה שנקטע באבחנה לבין מה שנולד מתוך ההריסות. עבור מורן, חזרה לעולם החומר והעיצוב היא פעולה אמנותית ורוחנית כאחד – התמודדות ישירה עם הזיכרון, ובו בזמן הצהרה על המשך חיים, חיבור מחודש לעצמה ולכוחה כיוצרת.

"הילדה עם התקווה" היא יצירה גרפית אישית שיצרה מורן סטלה ינאי מספר חודשים לאחר שובה מהשבי, ובה נראית ילדה אוחזת בבולון – דימוי חזותי עדין אך עוצמתי, המסמל עבורה את התקווה שנשמרה גם ברגעים החשובים ביותר. היצירה נולדה מתוך הצורך לתת ביטוי לאור הפנימי שליווה אותה בזמן השבי, ומתכתבת עם הסגנון של אמן הגרפיטי בנקסי, שאת יצירותיו הכירה והעריכה, גם אם לא בהכרח הסכימה עם עמדותיו הפוליטיות. באופן כמעט נבואי, היצירה נוצרה כשנה לפני שהכירה את האוצר סיימון דרבן – קשר שהוביל להצגתה בתערוכה הנוכחית. הבדידות של הילדה והאחיזה שלה בבולון מגלמות את שבריריות החיים לצד האומץ להאמין, גם כאשר הכול סביבך מתפרק.

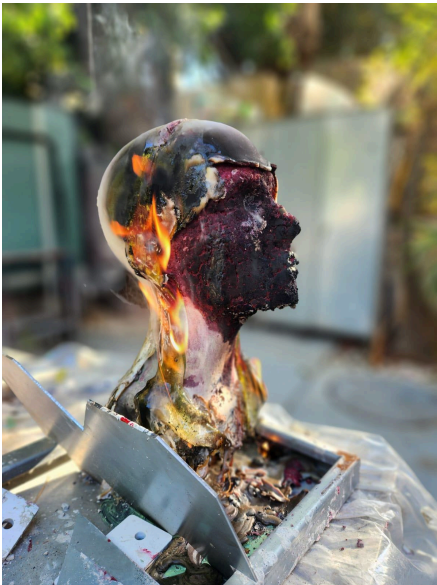

ישעיה מאמין בערכים של אהבה ומשפחה, ומדגיש את החשיבות של עבודה מהלב. הוא מתייחס לאמנות כמו לכל דבר בחיים, ומונחה על ידי השאלה האם היצירה "עושה לו את זה או לא". גישתו הישירה, האוטנטית והבלתי מתפשרת משתקפת בעבודותיו ובמפעל חייו, והיא זו שמעניקה ליצירתו עומק רגשי לצד נוכחות חומרית חזקה.

יליד שכונת שפירא בתל אביב, איש עסקים, בעלים של מפעל מתכת ואמן. לפני שני עשורים בחר לשוב לשורשים ולהחיות את המסורת המשפחתית בתחום הברזל תוך חיבור עמוק לחומר ולעבודת היד. שיתופי הפעולה שלו עם מעצבים ואדריכלים יצרו שילוב ייחודי בין תעשייה לאמנות, בין חומר גולמי לאסתטיקה עכשווית.

“

העבודה ללא מילים היא שיקוף של השבת השחורה ב 7/10 מהסרטונים של הבתים בקיבוצים עולים באש.

ללא מילים

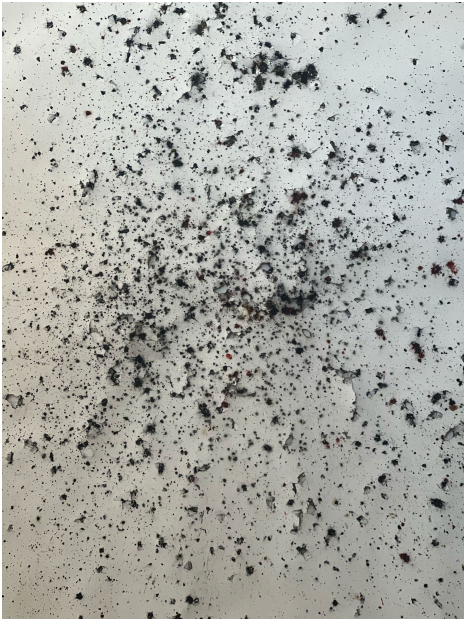
ישראל ויהודה

ישראל ויהודה משקפת את הקרע העמוק בחברה הישראלית שנובעת בעיקר "מהקטרים" הקיצונים בימין ובשמאל שקורעים לנו את המדינה ואת כל הסמלים והערכים שלה.

בשנת 1995-1996 שהה בניו יורק, ארצות-הברית
עיקר יצירתו של שיבץ היא בתחום הפיסול
והמיצב. יצירותיו משלבות בין דימויים אדריכליים
לבין עיסוק ביקורתי בדמותו של האמן.

שיבץ כהן נולד בשנת 1967 וגדל בעיר רחובות.
לאחר שירותו הצבאי התגורר כשנה בקליפורניה,
ארצות-הברית.
לאחר שובו לישראל החל ללמוד אמנות בבצלאל,

אנדריאה 3

אנדריאה 1

אנדריאה- סדרת עבודות גדולות מימדים בטכניקה מעורבת- בשמן גרפיט בדיו על נייר.
סדרת העבודות "אנדריאה" אוצרת בתוכה הד לפעילות אלימה שמתרחשת במציאות של חיים במזרח
התיכון ביחס לעולם האומנות. על הנייר הלבן והעדין יש חורים של יריות ששיבץ מצייר סביבם. הוא
קורא לעבודות "אנדריאה" על שם אישה אהובה- כוחה של האלימות אל מול כוח החיים.

והמברשות, וכדי להניח על גבי בד שכבות עבות של צבע הוא משתמש באמצעים לא קונבנציונאליים כמו כלי גיטון, סכינים, פטישים והשפרצות צבע ישירות מהשפופרת. מבחינתו של כסלו, כלי העבודה הרגילים של הצייר לא יכולים לעזור לו לצייר חרדה ובלאגן. השימוש שעושה כסלו בכלים הלא קונבנציונאליים מאפשרים לו לתת לציור גוף ולהעביר את תחושת הכאוס, הפראות והאלימות של נוף ילדותו.

תושב ויליד קיבוץ בארי, מצייר את נוף הקיבוץ עוד מימי לימודיו לתואר ראשון באמנות רב תחומית במכללת שנקר. אך היופי בנופיו של כסלו מסווה חרדה וסכנה, את הפחד שבעבע בו כל הזמן. עבודותיו נעות בין דו מימד לתלת מימד, מבחינות רבות ציוריו הם יותר בבחינת פיסול בצבע, אלטרנטיבה של מופשט במקום שבו ציור נרטיבי וסימבולי הפך לברירת מחדל. ככל ששכלל את הטכניקה המיוחדת שלו, זנח כסלו את כלי הצייר "הרגילים" כמו המכחולים

היצירה Kibbutz Upon a Time של הרן כסלו, שנוצרה לאחר ה-7 באוקטובר, עשויה שכבות עבות וסוערות של צבע, בהן גושים ירוקים, אדומים וצהובים נבלעים בתוך מסת שחור כבדה ודחוסה. בין המרקמים הגולמיים והכאוטיים נמתח פלג מים דקיק בתכלת – עדות שברירית לעבר, או אולי סימן לתקווה אפשרית בתוך האפלה המשתלטת.

Then we drove to the Kibbutz and we drove on the
bypass road to the parking lot
פרושה על פני שטח גדול וסוערת במרקמיה. משיכות צבע חומות מקיפות ריכוז צפוף של כתמים עגולים בלבן, צהוב, ירוק ואדום, הנראים כמרחפים בתוך שדה כהה. תנועות הצבע נדמות כרגעים של התפזרות והתכנסות בזמנית, כמו מפת רגשות לא ברורה. קווים תכולים וירוקים חוצים את השטח בעדינות יחסית, מציעים כיוון או תנועה, אך אינם מייצבים את הסצנה. העבודה שוקקת תנועה פנימית, בין כובד לחיות, בין הדחוס למתפורר.

של האדם, תוך פירוק הצורה המוכרת וחיבור מחודש אל החומר. בשנים האחרונות, עבודתו הושפעה מהמציאות הישראלית העכשווית, במיוחד בעקבות אירועי 7 באוקטובר. סדרותיו האחרונות כוללות את "זמן שבור", יומן מלחמה חזותי, ו"לוחות" – תבליטים המגיבים לטראומה ולתהליכים היסטוריים. תערוכותיו האחרונות במשכן לאמנות בעין חרוד ובגלריה רוטשילד מגלמות חיבור עמוק בין אמנות, זיכרון, ומיתוס.

נולד בתל אביב (1950). למד ארכיטקטורה בטכניון והמשיך ללימודי אמנות מתקדמים בניו יורק. עם שובו לישראל ב-1985, החל ללמד אמנות בבצלאל, המדרשה ובית הספר אבני והציג במוזאונים וגלריות בארץ ובעולם. לחמן עוסק בחקירת האנושיות דרך חיבור בין תרבויות קדומות לאמנות עכשווית. עבודתו נוגעת במתח שבין הפשטה לריאליזם, מסורת לחדשנות, וזיכרון לאובדן. באמצעות פיסול, רישום ועבודות פסטל, הוא שואף לבחון את הדינמיקה הקיומית-נפשית

לוחות: תבליט שעווה, אחד מתוך טריפטית של שלושה "לוחות" שנוצרו בעקבות השבעה באוקטובר. התבליט לוכד רגע בעיצומו של קרב ובו אם מנסה לעצור לוחם המניף את חרבו מעל תינוקה. האלבסון החוצה את הקומפוזיציה מגלם בעת ובעונה אחת הן את הפעולה האלימה והן את הצו המוחלט לעצור אותה.

הקו החוצה (2025-2014), פסטל יבש על נייר הציור מאזכר את ציורו של ניקולא פוסין, "טבח החפים מפשע". האסון מתבצע בחדר והעולם בחוץ בוער. לחמן שואל: "מהו אותו רגע מזויע שבו הרומח מאיים לגדוע חיים של תינוק בן יומו ולהכריח את עצם הסיכוי של עתיד?". החתול נעשה לעד בסצינה שאין לה עדים.

וכיצד נוצר זיכרון קולקטיבי. העבודות מעלות שאלות על הדרכים שבהן אנו מתעדים ותופסים מציאות זו ועל האופן שבו הקו בין חוויה אישית לקולקטיבית מיטשטש. צילום ורישום משמשים כלים לניווט בין שאלות אלו, ומציעים דרכים שונות של התבוננות, זיכרון, הבנה ורגש. השילוב בין צילום לרישום מאפשר לשני המדיומים להשלים זה את זה. הרישומים מבוססים לעיתים קרובות על צילומים, בעוד שהצילומים עצמם מטשטשים את הגבול בין צילום לציור.

נולדה ב-1971, בלגיה, למדה הנדסה ואדריכלות ולאחר מכן צילום ואמנות. העבודות חוקרות את המעגל האינסופי של סכסוכים, מלחמות, היסטוריה וטראומה – אישית וקולקטיבית, ומושרשות במסורת של צילום דוקומנטרי. העבודות שלה משקפות את הדפוסים הרחבים יותר של סכסוכים אנושיים וחוסן נפשי, תוך בחינה של האופן שבו ההיסטוריה מעצבת את הזיכרון, התפיסה וכיצד ההיסטוריה חוזרת על עצמה. הן בוחנות כיצד טראומה עוברת מדור לדור

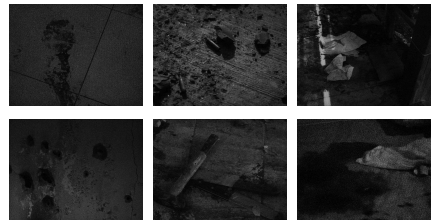

בני ערובה- 7 באוקטובר

באמצעות, הדמויות מקבלות אנושיות מוחשית – נשים אמיתיות עם חיים, הרגלים וזהות, ולא רק קורבנות. הבחירה דווקא בלק של שאנל מוסיפה רובד של ביקורת חברתית ומגדרית, והופכת את העבודה לקריאה חזקה לזיכרון, אמפתיה והתנגדות לאדישות.

העבודה "בני הערובה" מציגה סדרת דימויים של נשים שנחטפו ב-7 באוקטובר, כולם צוירו בלק – חומר המזוהה עם נשיות, טיפוח ואסתטיקה. השימוש בלק יוצר ניגוד חזק בין האלימות הקיצונית שחוו הקורבנות לבין עדינותו הדקורטיבית של החומר, ומחדד את תחושת הפגיעות והאובדן.

"הקיבוץ תחת מתקפה" מציגה שברי בתים הרוסים מהמתקפה ב-7 באוקטובר, כסמל לזיכרון טראומטי מרוסק. השילוב בין צילום לציור מטשטש את הגבול בין מציאות לזיכרון, ומבטא את המתח בין רצון לשכוח לצורך לזכור. הבתים הרוסים מייצגים את אובדן הביטחון, והעבודה כולה מהדהדת את האופן שבו טראומה נחווית – גם חדה וגם מעורפלת.

הקיבוץ תחת מתקפה

פשטות והבעה. עם יכולת יוצאת דופן לתפוס את הרגע על קנבס, העבודות שלו מספרות סיפור פשוט שמשאיר רושם עמיד.

מתן הוקפץ ב-7.10 ונלחם בעוטף עזה ומאז נלחם כ-250 יום בעזה.

מתן סוקופסקי, אמן ויוצר קולנוע צעיר ודינמי אנגלי-ישראלי, שיצירתיו תופסות את רוח ואנרגיית הנושאים שהוא מציג. סגנונו האינטואיטיבי מציג דיאלוג מתמשך בין צורות שונות של יצירת תמונות, תוך שילוב טכניקות מהירות ומדויקות עם התבוננויות ארוכות, סבלניות וקשוחות. יצירותיו של מתן חוגגות

לא כותרת

קולאז' הנעשה מתרמילים שהאומן אסף משדה הלחימה בעוטף עזה ומעזה, תרמילים מכדורים שהוא ירה. העבודה מתעסקת עם הפצעים שנשארים איתנו אחרי הקרב.

מוטיב חוזר אצל האמן. ציור זה נעשה ביחד עם "ללא כותרת" ומתעסק בפריחה לצד פצעים פתוחים.

סחלב

צלם ישראלי המתמחה בצילום, עיבוד תמונה, וידאו ארט ואמנות מיצג. דיוקנאותי התפרסמו בלמעלה מ-300 שערי מגזינים, והוא נחשב מחלוצי השימוש בפוטושופ ליצירת דיוקנאות סוריאליסטיים. יליד נתניה, סילוק פיתח את אהבתו לצילום כשהיה מתעד את חיי הלילה של תל אביב, מה שהוביל אותו לפתוח סטודיו עצמאי לאחר לימודיו בתקשורת. סילוק הציג תערוכות במגוון גלריות בעולם, כולל תל אביב, מינכן, ניו יורק ומוסקבה.

בשנת 2016 השתתף בפסטיבל ברנינג מן, שם בנה מוזיאון אמנות בהשראת הרנסאנס וגלם דמויות היסטוריות דוגמת לאונרדו דה וינצ'י ומיכלאנג'לו. עבודותיו מציגות חיבורים בין עבר להווה, תוך חקר זהות אישית ותרבותית. מאז שובו לישראל, סילוק עובד על פרויקט "משפחת ישראל", ספר צילומים המתעד רגעים מחייהם של אנשים מכל התרבויות, הדתות והעדות במדינה, במטרה לשקף את הפסיפס האנושי של החברה הישראלית.

ניצוץ קטן זה כל מה שצריך בשביל להאיר חשיכת אפלה מוחלטת, במציאות הפיזיולוגית של הקיום וכמו כן בנפשו של האדם. ניצוץ עדין כמו אורו הקט של נר החנוכה הוא מה שהוביל אותי בחנוכה 2023 כחודשיים אחרי השבעה באוקטובר אל בארי עם חנוכיה וסט נרות ביומו הראשון של חנוכה במטרה אחת ברורה - להדליק את הנר על אדן החלון. הסתובבתי שעות בישוב והייתי מוכה הלם ותדהמה. הזיכרונות מהסרטונים שראיתי והדמיון שלי גרמו לי לחוות את השבעה באוקטובר שוב פעם מחדש. חרדה. דופק גבוה. ועדיין חנוכיה ונרות ביד מחפש את אדן החלון עליו אקח את הדימוי הזה במטרה כפולה, ראשית לחוות בעצמי את התיקון באור עדין קטן ניצוץ שמאיר על זכוכית שבורה מהדהד כדורים ופגזים. ושנית לצלם זאת ולהפיץ את הניצוץ ולנסות להיות באמצעות המצלמה שליח שמזכיר - למרות הכל - את האור שלנו לעולם לא יצליחו לכבות. לא הרומאים ולא היוונים ובטח לא החמאסניקים הארוזים. העבודה לקוחה מפרויקט הספר "משפחת ישראל" עליו אני עובד בעשור האחרון.

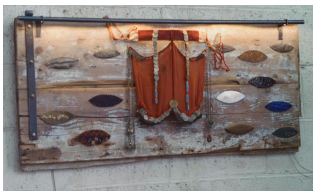
אוקטובר 2023 היווה נקודת מפנה עבורו, והשפיע על עולמו הפנימי והאמנותי. אם בעבר עסק בדו-קיום, הרי שהיום יצירתו מתמקדת בשאלות של זהות, שייכות ותקווה. לצד זאת, ממשיכים להופיע בעבודותיו מסרים חברתיים ופוליטיים, שמחפשים דרך ואופק חדש – מתוך הקשר עמוק לאדם, לאדמה ולמציאות הישראלית שבה הוא חי ויוצר. בתערוכה יוצגו מספר יצירות בינהן:

נולד בפריז 1961, בן להורים אסירי ציון מרומניה. במקצועו מהנדס מכונות והבטחת איכות, אך בנשמתו-אמן ויוצר. יצירתו עוסקת בחיבור בין עבר והווה, תוך שימוש בפריטים שנמצאו בשווקי פשפשים – אותם הוא רואה כארכיון קולקטיבי. דרך תהליכי עיבוד, פירוק והרכבה מחדש של חפצים, הוא מעניק להם משמעות חדשה – יישות שלישית המחברת בין זיכרון לתקווה. שילוב חומרים, אור לא שגרתי, וזוויות טכניות מיוחדות הם מאפיינים חוזרים ביצירתו.

פסל הנצחה לזכרם של 18 נרצחי ונרצחות האמבולנס בפסטיבל ה"נובה" מאוק' 2023. לאחר ביקורי באתר המסיבה, מצאתי עצמי אוסף חלקים ששרדו מן האמבולנס השרוף, ואפילו לא ידעתי למה. עם הזמן התגבש הרעיון ליצור מחלקים אלה עדות והנצחה למלאכים ולמלאכיות שנספו בו או בסביבתו. בהתייעצות עם המשפחות, בחרתי לתעד בברזל בתוך חלקי האמבולנס החרובים את הערכים שהנחו אותם בחייהם ואת גילם: חברות, רעות, לוחמת צדק, נתינה, נאמנות, אמונה עיוורת, עזרה לחלש, כנות, אהבה, אבא, אהבת חיים, רדיפת צדק. שמות הנרצחים חרוטים בשני מופעים בפח מעוגל.

שני גבאי | נעם שלום | בר תומר | זיו פרנקל | לין דפני | ויקטוריה גורלוב | אלכסנדר סמילוב | אלינה פלחטי | מוריה אור סוויסה | ליאור עטון | קארין ד'ורנו | מתן קידו אלמלם | יוליה ווקסר | אריק פרץ | רות פרץ | שיר חנה ג'ורג'י | אליקים ליבמן | שרונה שמוניס הראל

עיניים 2

עיניים 1

ב-7 באוקטובר נעלמו חבריי המוסלמים כאילו לא ראו, שמעו או ידעו אודות הטבח הברברי שבוצע בידי החמאס. העיניים מייצגות את עיניהם, הן ממוקמות סביב מסכת חתונה בדואית מסורתית "לת'מה".

רפפורט הביע את אהבתו ליוון, הוא מתאר את יוון כמושא אהבתו במובן המיתולוגי, תוך שהוא מביע תשוקה לארכיאולוגיה, לים, לנופים ולאוכל היווני. בין יצירותיו ניתן למצוא פסלים המשלבים חפצים יומיומיים, כמו חבית דלק, צבר וגלגל ישן, אשר משקפים את זיכרונותיו ואת סיפורו האישי. הוא שוזר חפצים עם זיכרונות, רוקם ומחבר את סיפורו דרך התייחסויות לעבר ולהווה, ובכך מעלה שאלות על החברה המודרנית וערכיה.

רפפורט ממשיך ליצור ולהציג את עבודותיו, ומשלב בין אהבתו לאמנות ולתרבות היוונית לבין הביטוי האומנותי שלו בישראל.

נולד בקיבוץ רמת יוחנן, בעל ניסיון של 54 שנים בהוראה ותרגול אומנות בתל אביב. למד בבית הספר המקצועי בסמת בחיפה. לאחר שירותי הצבאי הגיע ליפו ושם פתח סטודיו על הים. בעל תואר ראשון מאוניברסיטת בורזט בפריז ובעל תואר שני בפיסול סביבתי מאוניברסיטת ווימבלדון בלונדון, שם הקים פסל קבע לאחר סיום הלימודים. רפפורט הינו פסל מוביל שופע רעיונות שהציג תערוכות יחיד והשתתף בתערוכות קבוצתיות רבות בארץ ובחו"ל. פסליו עשויים ברונזה, עץ וברזל, וסגנונו נע בין פיגורטיבי למופשט. יצירותיו מתאימות לחללים פנימיים וחיצוניים, והוא יוצר גם אנדרטאות מאבן ומתכת.

יער בנובה

יער בנובה

מתוך התרשמות מהימים הקשים שהתחוללו ב7 באוקטובר נתתי ביטוי לשקט המקפא של צמרות העצים לעומת הדברים הנוראים שהתחוללו למטה. תוך הימנעות מתאורים גרפיים במודע.

קוץ

נתתי ביטוי לשממה האכזבה והכאב ע"י ציור קוץ גדול שעומד עצמאית במרחב הגלריה עם תאורה מאחור המעצימה ומדגישה את תחושת.

האמנים המשתתפים בתערוכה

איתן באר | אופיר בגון | אסנת בן דב | מיכל ליטואר גבריאשוב | הדר גד | יונתן גולד
| עידו גורדון | גיל גורן | עלמא גרשוני | אביבה הובר | מיכל וורקה | אריאלה
ורטהימר | יואב וינפלד | חן זיו | מורן סטלה ינאי | מוטי ישעיה | שיבץ כהן | הרן
כסלו | צבי לחמן | ולרי מורטייר | מתן סוקופסקי | פיני (משה) סילוק |
יונתן קופרמן | דן רפפורט